

Epistola către Evrei (12) - Stanley Bruce Anstey

Capitolul 12

Cuprinsul

Două mijloace, pe care Dumnezeu le folosește pentru a ne încuraja să-L urmăm pe Hristos (Evrei 12.1-4)	1
A alerga cu stăruință.....	2
Pedepsele unui Tată iubitor (Evrei 12.5-11)	4
Două moduri în care <i>nu</i> ar trebui să reacționăm	5
Mâna muștrătoare a lui Dumnezeu.....	5
Trei lucruri necesare pentru a beneficia din încercări	6
Încurajarea de a persista pe calea credinței (Evrei 12.12-15)	7
Cinci avertismente împotriva căderii (Evrei 12.16-27)	8
Pericolul de a nu asculta glasul lui Dumnezeu din cer	8
Compararea celor două sisteme – Legea și harul	9
La ce au „venit” prin har	10
Un ultim apel	13

Două mijloace, pe care Dumnezeu le folosește pentru a ne încuraja să-L urmăm pe Hristos (Evrei 12.1-4)

Acum, scriitorul reia îndemnurile practice („Să...”). El spune direct în versetul 1: „Să...”.

În capitolul 11, am văzut diferite caracteristici ale credinței în viața credincioșilor din Vechiul Testament. Dar acum, în capitolul 12, scriitorul ne atrage atenția asupra Unuia care este mult mai mare decât toți ceilalți laolaltă: asupra lui Hristos Însuși. Este ca și cum cineva ar merge printr-un muzeu de artă. În timp ce se plimbă prin săli, el privește și admiră diferitele tablouri, dar apoi dă peste capodopera care le depășește pe toate celelalte. În mod similar, credincioșii din Vechiul Testament au arătat câteva aspecte admirabile ale credinței, dar adesea cu unele slăbiciuni și chiar eșecuri. Însă, când venim la Hristos, vedem toate fațetele credinței în desăvârșire. În acest capitol, El ne este prezentat ca subiect al credinței și ca exemplu pentru calea noastră pe pământ.

Creștinii evrei riscau să obosească pe calea lor și să se prăbușească sub presiunea încercărilor lor. De aceea, scriitorul este călăuzit de Duhul să vorbească despre două lucruri importante, pe care Dumnezeu le folosește pentru a ne motiva să-L urmăm în continuare pe Hristos:

- Suntem *atrași* de frumusețea lui Hristos în gloria Sa (Evrei 12.1-3).
- Suntem *împinși* de încercările vieții. Dumnezeu folosește aceste încercări ca mijloc de disciplinare pentru a-Și educa copiii (Evrei 12.4-11).

Capitolul 12

Aceste două lucruri ar putea fi diferențiate ca fiind *curtare* și *dezobișnuire*. Primul trezește afecțiunea noastră, iar al doilea disciplinează duhul nostru. Pelerinul are nevoie de ambele pe calea credinței.

A alerga cu stăruință

Versetul 1

Îndemnul din acest capitol este:

Evrei 12.1: De aceea și noi, având un nor așa de mare de martori care ne înconjoară, dând la o parte orice greutate și păcatul care ne înfășoară așa de ușor, *să alergăm cu răbdare în alergarea care ne stă înaintea, ...*

Calea credinței este astfel considerată o „cursă”, în care trebuie să alergăm „cu răbdare [stăruință]”. A alerga înseamnă a depune *energie spirituală*, iar a stăruî înseamnă *tenacitate*. Aceste două elemente sunt necesare pentru o alergare de succes. Când credem în Domnul Isus Hristos, ne aflăm într-o cursă. Dar nu toți cei care participă la cursă aleargă, pentru că le lipsește energia și stăruința. De aceea, fiecare creștin trebuie să înțeleagă de la început că drumul credinței nu este un sprint, ci o cursă de lungă durată, care durează toată viața noastră.

Mai întâi, scriitorul le amintește credincioșilor evrei că sunt înconjurați de un „nor mare de martori”. Acești „martori” sunt credincioșii din Vechiul Testament, menționați în capitolul 11. Ei nu sunt martori în sensul de spectatori. Adică, ei nu sunt sus în cer și nu se uită la noi de sus, observând ce facem. Credincioșii, care au murit și sunt acum în cer, nu sunt încă glorificați; adică sunt acolo doar cu sufletul și duhul lor, deoarece trupul lor încă așteaptă învierea. De aceea, ei nu văd ce se întâmplă pe pământ (Iov 14.21; Ecclesiastul 9.5,6). Credincioșii din Vechiul Testament au mărturisit că un om poate trăi cu succes pe pământ prin credință și plăcut lui Dumnezeu. Acești martori ne pot încuraja prin exemplul lor. Ei au parcurs calea credinței înaintea noastră și au ajuns la țel. Pe calea credinței, ei au întâmpinat tot felul de obstacole și, prin credința lor, le-au depășit. Astfel, ei sunt dovada că drumul credinței poate fi parcurs spre gloria lui Dumnezeu.

Deoarece există multe obstacole, care îngreunează cursa, trebuie să „renunțăm” la tot ceea ce ne-ar putea împiedica să înaintăm. Cele două obstacole principale menționate de scriitor sunt: *greutatea* și *păcatele*. Dacă vrem să terminăm cursa cu succes, trebuie să dăm la o parte aceste obstacole. Când un alergător se pregătește pentru o cursă, el dă la o parte tot ceea ce este inutil și care l-ar putea împiedica. În această cursă spirituală trebuie să facem același lucru.

O „greutate” este ceva care nu este în sine greșit din punct de vedere moral, dar care ne împiedică totuși în cursă. Greutatea deosebită, la care se referă probabil scriitorul aici, este accesoriile religiei pământești în iudaism. Dar ar putea fi, de asemenea, orice ocupație pământească, care ne captivează atenția și ne consumă tot timpul și energia. Chiar dacă așa ceva nu este în sine păcătos, el ne distrage atenția de la Hristos în gloria Sa și ne trage gândurile și mintea în jos, spre pământ. Orice ar fi, trebuie dat la o parte. La fel, un alergător nu participă la o cursă cu cizme grele și un rucsac. Nu pentru că aceste lucruri încalcă regulile cursei, ci pentru că îl împovărează. Observă: nu *Dumnezeu* ne îndepărtează poverile din viață, ci El vrea ca *noi* să o facem.

Aș dori să adaug ceva: îndemnul de aici este să dăm la o parte „orice” greutate, pentru că ar putea exista multe lucruri în viața noastră care ne împovărează. Avem tendința să păstrăm ceea ce ne este cel mai drag și să dăm la o parte altceva, iar apoi suntem mulțumiți că am făcut voia lui Dumnezeu. Dar, de obicei, ceea ce ne este cel mai drag este cea mai mare povară din viața noastră și ceea ce ar trebui să ne preocupe în primul rând. Acest exercițiu ne provoacă și ne

Capitolul 12

arată cui suntem cu adevărat atașați. Deoarece inima noastră este „nespus de înșelătoare” (Ieremia 17.9), s-ar putea să nu observăm că există o povară în viața noastră. La fel, cineva poate să nu simtă greutatea când stă jos, dar când se ridică și începe să alerge, o simte. Așadar, cel mai simplu mod de a descoperi o povară în viața noastră este să alergăm – să depunem efort pentru a-L urma cu seriozitate pe Hristos. Trei semne indică faptul că există o povară în viața noastră:

- Suntem neliniștiți cu privire la o anumită chestiune și nu avem pace în privința ei.
- Ne surprindem apărând-o și argumentând în favoarea ei, atunci când apare în discuție.
- Căutăm oameni – în special frați mai în vârstă, așa-numiți „spirituali” – care să ne spună că nu este greșit să avem această chestiune.

Scriitorul menționează, de asemenea, că trebuie să dăm la o parte „păcatul”. „Păcatul care ne înfășoară așa de ușor”, despre care vorbește aici, nu este un păcat anume care ne copleșește adesea, ci principiul păcatului (nelegiuirea sau urmarea voinței proprii) care acționează în viața noastră. Nimic nu ne va împiedica mai mult decât voința proprie; ea trebuie condamnată. Marele păcat din Epistola către Evrei este „necredința”. Dacă cineva, care este doar un credincios mărturisitor (cu numele), nu judecă această necredință, ea îl va conduce în cele din urmă la cădere (Evrei 3.12).

Versetul 2

Evrei 12.2: ... privind ținta la Isus, Căpetenia și Desăvârșitorul credinței, care, pentru bucuria pusă înaintea Lui, a răbdat crucea, disprețuind rușinea, și șade la dreapta tronului lui Dumnezeu.

Pentru a depăși aceste obstacole și a avea energia necesară pentru a alarga cu perseverență în cursă, scriitorul ne indică ținta credinței noastre: Hristos în glorie. Nu este suficient să renunțăm la greutatea [poveri] și păcate pentru a parcurge cu succes calea credinței. Astfel de exerciții sunt necesare, dar sunt lucruri negative, care nu-l ajută pe credincios pe calea sa. Credința trebuie să aibă un țel, pe care să-l urmărească. De aceea, scriitorul spune: „privind ținta la *Isus*”. În nota de subsol a traducerii lui J.N. Darby se spune:

Înseamnă să nu te uiți la alte lucruri și să-ți îndrepti privirea exclusiv către un singur lucru.

Privirea către Hristos, acolo unde El este în înălțime, umple inima cu lucruri care aparțin acestei sfere. La rândul său, aceasta acționează ca o forță motrice pozitivă în viața noastră și ne stimulează să aspirăm spre aceste lucruri și nu spre ceea ce este doar pământesc. Credincioșii din Vechiul Testament ne pot încuraja într-adevăr pe calea noastră, dar ei nu sunt ținta noastră.

Observă: scriitorul nu spune: „privind spre norul de martori”. Avem acest nor de martori ca exemple *în spatele nostru*, dar Hristos este țelul, pe care Dumnezeu *l-a pus înaintea noastră* și spre care trebuie să privim. În acest sens, avem un avantaj clar față de credincioșii din Vechiul Testament. Ei nu-L aveau pe Hristos în înălțime ca țel, așa cum noi Îl avem pe Hristos ca țel. El nu venise încă în timpul vieții lor și, prin urmare, nu stătea la dreapta lui Dumnezeu, astfel încât ei să poată privi la El și să-L urmeze în credință.

Hristos, ca model al nostru, a parcurs calea credinței în mod desăvârșit de la începutul până la sfârșitul vieții Sale și, prin urmare, El este cu adevărat „Căpetenia (Inițiatorul) și Desăvârșitorul credinței”. Ceea ce L-a motivat pe această cale era „bucuria pusă înaintea Lui”. Bucuria Lui era dublă:

Capitolul 12

- *În primul rând*, era bucuria de a face voia lui Dumnezeu pentru gloria Lui (Psalmul 40.8; Ioan 4.34). El a făcut aceasta în mod desăvârșit. Ca urmare și ca semn al plăcerii divine, Dumnezeu L-a înviat dintre morți și L-a așezat la dreapta Sa (Psalmul 110.1; Filipeni 2.9-11).
- *În al doilea rând*, Domnul privea spre momentul în care Se va uni cu Biserica (Trupul și Mireasa Sa), pentru care S-a dat pe Sine Însuși (Efeseni 5.25-27), și acest fapt I-a umplut inima de bucurie. Această perspectivă L-a susținut pe calea Sa și L-a făcut capabil să „rabde crucea” și să „disprețuiască rușinea”. Este puțin probabil ca scriitorul să se refere aici la lucrarea ispășitoare a lui Hristos pe cruce, deoarece El ni-L prezintă ca exemplu, iar în ceea ce privește ispășirea, noi nu putem să-L urmăm. Moartea Sa pe cruce este mai degrabă legată de faptul că El era un martir drept. În acest sens, El este un exemplu de perseverență. În ciuda tuturor obstacolelor, El a perseverat în ascultare de voința lui Dumnezeu și Și-a sfârșit calea, iar acum „șade la dreapta tronului lui Dumnezeu”.

Versetele 3,4

Scriitorul Epistolei către Evrei spune:

Evrei 12.3-4: Gândiți-vă bine dar la Cel care a răbdat de la păcătoși așa mare împotrivire față de Sine, ca să nu obosiți, descurajându-vă în sufletele voastre. Voi nu v-ați împotrivit încă până la sânge, luptând împotriva păcatului.

El vrea ca noi să ne gândim la circumstanțele incredibil de dificile, pe care Domnul le-a îndurat din partea păcătoșilor. El a mers până la extrem, pentru a împlini voia lui Dumnezeu. El S-a împotrivit „până la sânge”. Adică, El a refuzat să se abată de la voia lui Dumnezeu, iar asta L-a costat viața! A preferat să moară, decât să fie neascultător! Ce exemplu este El pentru noi!

Credincioșii evrei trebuiau să se „gândească bine” (să se uite bine, să contemple) la El, pentru că ei nu fuseseră încă chemați să meargă atât de departe încât să se „împotrivescă până la sânge”. La fel și noi: trebuie să urmăm exemplul Domnului nostru și să trăim pentru Dumnezeu și să-I slujim cu gândul de a-I fi plăcuți (Evrei 13.21), astfel încât într-o zi să-L auzim pe Domnul spunând: „Bine, rob bun și credincios! ... intră în bucuria Domnului tău” (Matei 25.21). Trebuie să fim hotărâți să împlinim voia lui Dumnezeu, chiar dacă asta înseamnă că viața noastră se va sfârși în martiriu.

Pedepsele unui Tată iubitor (Evrei 12.5-11)

Celălalt mijloc (instrument), pe care Dumnezeu îl folosește pentru a ne ține pe calea cea dreaptă, sunt încercările pe care le întâlnim în viață. El folosește încercările vieții pentru a produce un dublu efect în noi; ambele au în vedere gloria lui Dumnezeu și binecuvântarea noastră.

- Pe de o parte, Dumnezeu ia încercările vieții și le împletește cu o înțelepciune, o dragoste și o pricepere minunate în educarea duhului nostru. S-a spus pe bună dreptate că Dumnezeu are mai mult de făcut *în noi* decât *prin noi* (în slujire). El folosește aceste lucruri dificile, pentru a scoate la lumină anumite aspecte ale cărnii, care ar putea acționa în noi, fără să fim conștienți de asta. Astfel, avem ocazia să condamnăm aceste lucruri și, prin aceasta, „să luăm parte la sfințenia Lui” (Evrei 12.10).
- Pe de altă parte, Dumnezeu folosește aceleași încercări, pentru a ne face asemănători cu imaginea Fiului Său (Romani 8.29). Prin arșița încercărilor, El produce în noi asemănarea cu Hristos. În acest fel, se formează în noi calitățile morale ale lui Hristos:

compasiune, blândețe, smerenie, umilință etc. Dumnezeu a vrut să umple cerul cu oameni care să fie asemenea Fiului Său și, de aceea, trebuie să fim transformați moral după chipul Lui. Sculptorul, care la dezvelirea uneia dintre operele sale (o statuie de leu) a fost întrebat cum a creat o operă de artă atât de măreață, a răspuns: „Pur și simplu am îndepărtat tot ce nu arăta ca un leu!” În mod similar, Dumnezeu lucrează în fiecare dintre copiii Săi, având înaintea privirii Sale chipul Fiului Său, și îndepărtează tot ce nu seamănă cu Fiul Său. Uneori, acest proces este dureros, când El folosește suferințele și încercările, prin care trecem pe calea noastră, pentru a ne șlefui colțurile și muchiile. Dar dacă rezultatul final este că devenim mai asemănători cu Hristos, atunci aceste suferințe, care durează doar „puțin timp”, merită (1 Petru 5.10).

Acest capitol se concentrează în special pe aspectul eliminării lucrurilor carnale din spiritul nostru și din căile noastre. Prin aceasta, devenim mai sfinți în mod practic. Învățătorii biblici numesc acest fapt „sfințire practică sau progresivă”. Trebuie să ținem minte că suntem în școala lui Dumnezeu și, ca atare, suntem sub educația Sa divină – așa cum un tată iubitor își educă copilul (Iov 36.22). Scopul lui Dumnezeu cu noi este să ne facă să fim membri potriviți ai casei Fiului Său. El ne iubește atât de mult, încât nu vrea să ne lase în starea morală în care ne-a salvat odată. Școala lui Dumnezeu are deci mult de-a face cu transformarea morală a credincioșilor. În afară de aceasta, Dumnezeu dorește ca noi să participăm împreună cu El la această lucrare. Dacă suntem dispuși să colaborăm și să lucrăm la schimbarea vieții și a comportamentului nostru, procesul va avea succes.

În acest sens, scriitorul explică intenția divină din spatele acestei lucrări în versetele 5-11. În aceste versete vedem că Dumnezeu vrea să producă în noi „rodul dător de pace al dreptății [practice]” (Evrei 12.11).

Două moduri în care *nu* ar trebui să reacționăm

Versetul 5

Evrei 12.5: Și ați uitat de tot îndemnul care vă vorbește ca unor fii: „Fiul meu, nu disprețui disciplinarea Domnului, nici nu te descuraja când ești muștrat de El; {Proverbele 3.11}

Scriitorul începe prin a vorbi despre două moduri în care *nu* ar trebui să reacționăm când o încercare vine în viața noastră. Pentru că, dacă reacționăm greșit, nu vom învăța nimic din ea.

- *În primul rând*, nu trebuie să „disprețuim” încercarea. Asta înseamnă că s-ar putea să luăm dificultățile în glumă și să le considerăm nesemnificative. Apoi, respingem încercarea cu un ridicat din umeri și spunem: „Se întâmplă multor oameni; nu e mare lucru.” Dar dacă facem asta, pierdem din vedere ceea ce Dumnezeu intenționează cu această încercare.
- *În al doilea rând*, nu trebuie să „ne descurajăm”. Așadar, nu trebuie să ne lăsăm copleșiți de descurajare și să renunțăm. Dacă ne „descurajăm”, înseamnă, în esență, că punem la îndoială înțelepciunea căilor lui Dumnezeu cu noi – și asta nu este niciodată bine.

Mâna muștrătoare a lui Dumnezeu

Versetul 6

Evrei 12.6: ... pentru că Domnul îl disciplinează pe acela pe care-l iubește și biciuiește pe orice fiu pe care-l primește”. {Proverbe 3.12}

Dumnezeu folosește atât *disciplinarea*, cât și *biciuirea* în educarea pe care o face. Acestea sunt două lucruri diferite. *Disciplinarea* (*pedepsirea*) este o corectare menită să elimine defectele

caracterului nostru; ea nu are nimic de-a face cu un anumit păcat din viața noastră. *Biciuirea* (*baterea cu nuiaua*), pe de altă parte, este o corectare care are de-a face cu păcate concrete pe care le săvârșim din voința noastră proprie. Ea este o judecată directă în căile de guvernare ale lui Dumnezeu, cu scopul de a ne conduce la pocăință. Și când acest scop este atins, judecata poate fi anulată.¹

Trei lucruri necesare pentru a beneficia din încercări

Versetele 7-11

Scriitorul menționează acum trei lucruri necesare pentru a beneficia din încercările noastre.

Evrei 12.7-11: Răbdați disciplinarea, Dumnezeu Se poartă cu voi ca față de niște fii; deoarece, care este fiul pe care nu-l disciplinează tatăl? Dar, dacă sunteți fără disciplină, de care toți au avut parte, atunci sunteți nelegitimi, și nu fii. Mai mult, am avut pe părinții noștri după carne ca să ne disciplineze, și i-am respectat; să nu ne supunem cu mult mai mult Tatălui duhurilor și să trăim? Pentru că, în adevăr, ei ne disciplinau pentru puține zile, după cum li se părea bine; dar El, pentru folosul nostru, ca să luăm parte la sfințenia Lui. Dar orice disciplinare, pentru acum, nu pare a fi de bucurie, ci de întristare; dar după aceea le dă celor deprinși prin ea rodul dător de pace al dreptății.

- *În primul rând*, trebuie să înțelegem că în spatele tuturor lucrurilor, care se întâmplă în viața noastră, se află dragostea divină. De aceea, scriitorul spune: „Domnul îl disciplinează pe acela pe care-l iubește” (Evrei 12.6). Să nu uităm niciodată că mâna care ține nuiaua pedepsei poartă semne de cuie! Poate că nu înțelegem de ce și cum se întâmplă ceva în viața noastră, dar putem fi siguri că mâna care pedepsește este mișcată de o inimă iubitoare. Dumnezeu are cu adevărat în vedere binele nostru în tot ceea ce permite în viața noastră, deoarece „calea Lui este desăvârșită” (Psalmul 18.30). Așadar, putem fi siguri că El nu greșește când permite ceva în viața noastră. Dacă nu avem această încredere în Dumnezeu, probabil că nu vom beneficia prea mult de încercările noastre.
- *În al doilea rând*, scriitorul spune că trebuie să ne „supunem Tatălui duhurilor”. Aceasta se referă la un duh de *subordonare*, care se pleacă sub mâna puternică care a „hotărât” încercarea din viața noastră (Iov 23.14). Dacă suntem dispuși să facem aceasta, El poate să-Și facă lucrarea în noi, așa cum lutul este modelat în mâna olarului. Dacă avem un duh supus și ascultător, arătăm astfel că recunoaștem că înțelepciunea și căile lui Dumnezeu sunt corecte și bune pentru noi și acceptăm că El știe ce este mai bine pentru noi. Dar dacă ne opunem *unei încercări*, aceasta dovedește existența unui duh neînțelegător, care nu vrea să beneficieze de încercare. Observă: Dumnezeu este numit „Tatăl duhurilor”. Asta înseamnă că El este instructorul divin al duhurilor noastre și, ca atare, El încearcă să formeze un *duh* drept în noi. Asta arată că El nu este interesat doar de faptul dacă ceea ce facem este corect sau greșit; El este interesat și de atitudinea noastră interioară. Vedem asta la Daniel – el avea „un duh deosebit de ales” (Daniel 5.12; 6.4).
- *În al treilea rând*, trebuie să fim „deprinși” în ceea ce privește ceea ce se întâmplă în viața noastră. Asta înseamnă că, atunci când ne confruntăm cu o încercare, nu ar trebui să spunem: „Cum pot ieși din această situație?”, ci mai degrabă: „Ce pot învăța din asta?”. În vremuri de încercare, trebuie să ne cercetăm inima și să ne examinăm viața și

¹ Vezi *Collected Writings of J.N. Darby*, vol. 26, pag. 261–262.

Capitolul 12

să-L rugăm pe Domnul să ne arate ce încercă să ne învețe. Elihu l-a încurajat pe Iov să facă aceasta în încercarea sa. El l-a îndemnat să-I spună Domnului: „Ce nu văd, învățămă; dacă am făcut nedreptate, nu voi mai face” (Iov 34.32). Când Domnul ne arată în viața noastră ceva care este incompatibil cu sfințenia Lui, trebuie să condamnăm acel lucru și să continuăm pe calea credinței (1 Corinteni 11.31). În acest fel, vom „devenim părtași la sfințenia Lui”.

Încurajarea de a persista pe calea credinței (Evrei 12.12-15)

Versetul 12

Cu Hristos în fața ochilor (Evrei 12.1-4) și cu un Dumnezeu, care lucrează în culise pentru binele nostru în tot ceea ce se întâmplă în viața noastră (Evrei 12.5-11), scriitorul oferă câteva încurajări simple, care completează explicațiile sale anterioare. El spune:

Evrei 12.12: De aceea, ridicați mâinile obosite și genunchii slăbiți ...

„Mâinile obosite” sunt o descriere a unuia care este descurajat. Evident, unii credincioși evrei erau descurajați în acea vreme. Remediul scriitorului este simplu: ridicați mâinile obosite. Ridicarea „mâinilor” are (în sens figurat) legătură cu rugăciunea (1 Timotei 2.8). Și „genunchii” sunt asociați cu rugăciunea (Faptele apostolilor 9.40; 20.36; 21.5; Efeseni 3.14). De aceea, el îi încurajează să se roage. Iacov vorbește în mod similar: „Suferă cineva dintre voi? Să se roage!” (Iacov 5.13). Când venim în prezența lui Dumnezeu în acest fel, puterea noastră spirituală este întărită și putem învinge descurajarea. Ne încărcăm bateriile spirituale și primim energie nouă, pentru a ne continua drumul.

Versetul 13

Apoi, scriitorul spune:

Evrei 12.13: ... și faceți cărări drepte pentru picioarele voastre, încât ceea ce este șchiop să nu se abată, ci mai degrabă să fie vindecat.

În vremuri de descurajare, trebuie să fim deosebit de atenți la ceea ce facem și unde mergem, pentru că dacă picioarele noastre se abat chiar și puțin de la cale, exemplul nostru negativ ar putea să-i facă pe alții să se poticnească. De aceea, acum mai mult ca niciodată, trebuie să fim atenți ca picioarele noastre să rămână pe calea cea dreaptă. Nu putem pregăti „cărări drepte” pentru picioarele altora, dar putem fi atenți încotro merg picioarele *noastre* și, în acest fel, să fim precauți, pentru a nu-i descuraja pe ceilalți. Evident, unii dintre acești credincioși evrei, pe care el îi numește „șchiopi”, aveau dificultăți în a merge. Aceștia erau deosebit de vulnerabili. Dorința lui pentru ei era ca ei să nu se abată de la cale, ci să fie „vindecați”. Dacă cei puternici Îl urmau pe Domnul Isus pe o cale dreaptă, aceasta ar fi fost o încurajare pentru cei slabi și poate că asta ar fi dus la vindecarea lor.

Versetul 14

Apoi, el continuă să le ceară:

Evrei 12.14: Urmăriți pacea cu toți și sfințenia, fără de care nimeni nu-L va vedea pe Domnul, ...

Și aceasta este sfințire practică. Contextul capitolului 12 sugerează că noi Îl vedem pe Domnul – așa cum scrie scriitorul aici – cu ochii credinței (compară cu Evrei 2.9). Așadar, dacă nu ne străduim să urmăm sfințenia practică în viața noastră, Îl vom pierde din vedere pe Hristos de

Capitolul 12

sus și cu siguranță ne vom abate în sufletele noastre. Sfințirea practică este unul dintre cele trei lucruri indispensabile menționate în epistolă. Acestea includ:

- Fără „vărsare de sânge” nu există iertare a păcatelor (Evrei 9.22).
- Fără „credință” este imposibil să-I fim plăcuți lui Dumnezeu (Evrei 11.6).
- Fără „sfințenie” nimeni nu-L va vedea pe Domnul (Evrei 12.14).

Observă: „pacea” și „sfințenia” sunt menționate aici, în versetul 14, în același context. Dacă cele două sunt separate, atunci este o pace falsă, pentru că nu putem avea pace în detrimentul sfințeniei.

Versetul 15

Scriitorul adaugă apoi:

Evrei 12.15: ... veghind, ca să nu ducă vreunul lipsă de harul lui Dumnezeu, ca nu cumva vreo rădăcină de amărăciune, încolțind, să vă tulbure și mulți să fie întinați de ea; ...

Când pierdem bucuria lucrurilor pe care ni le-a adus harul lui Dumnezeu și ajungem într-o stare sufletească proastă, probabil că provocăm neliniște, răspândind nemulțumirea noastră printre frații noștri și surorile noastre. O „rădăcină de amărăciune” este o mâhnire sau o ură ascunsă care crește, ca să zicem așa, subconștient în sufletul unei persoane. Dar, după un timp, ea iese la iveală și afectează pe ceilalți. Cine este amărât în acest fel, caută de obicei persoane care gândesc la fel și le împărtășește nemulțumirile sale. Rezultatul: „mulți sunt întinați”. Iuda Iscarioteanul este un exemplu în acest sens. Plângerea lui, că Maria L-a uns pe Domnul cu o măsură de mir de nard curat de mare preț (ceea ce el considera o risipă) a fost o rădăcină de amărăciune care i-a afectat pe ceilalți apostoli: ei s-au lăsat contaminați de ea, criticând-o și ei pe Maria (Ioan 12.3-8). Din acest motiv, scriitorul sfătuiește pe credincioșii evrei să se ferească cu grijă ca astfel de lucruri să nu se întâmple în mijlocul lor și să aibă grijă să nu se lase influențați de ele.

Cinci avertismente împotriva căderii (Evrei 12.16-27)

Pericolul de a nu asculta glasul lui Dumnezeu din cer

Scriitorul se abate pentru ultima oară, pentru a avertiza din nou împotriva apostaziei. De data aceasta, este vorba despre refuzul de a asculta glasul lui Dumnezeu din cer.

Versetul 16

Evrei 12.16: Luați seama ... ca să nu fie vreun curvar sau vreun lumesc, ca Esau, care, pentru o singură mâncare, și-a vândut dreptul de întâi-născut; ...

Tocmai a vorbit despre cei „șchiopi (neputincioși)”, iar acum se referă la cei „lumești”. Aceasta este o altă categorie de oameni. Așa cum am menționat, un om șchiop este un credincios slab din punct de vedere spiritual, a cărui transformare este afectată, perturbată sau slăbită în vreun fel. Un necredincios, pe de altă parte, este doar unul care spune că este credincios și care, în cele din urmă, se va îndepărta de credință. Scriitorul arată aici că un apostat se caracterizează de obicei prin imoralitate și/sau necredincioșie în viața sa. El îl numește pe Esau ca exemplu de om lumesc. El nu spune că Esau era un curvar, ci că era un om lumesc. James („Jim”) Moorhead Flanigan [1931–2014] spune:

Nu se sugerează și nici nu se dovedește aici că Esau era un curvar.²

W. Kelly spune:

Răul poate lua forme diferite. Aici se menționează necurăția trupească și lipsa de evlavie, iar acolo unde Dumnezeu este prezent și cunoscut, ambele sunt de nesuportat: exemplul lipsei de evlavie este Esau, care și-a vândut dreptul de întâi născut pentru o mâncare.³

A fi lumesc înseamnă a trata lucrurile divine și sfinte ca și cum ar fi obișnuite. Esau și-a dovedit lipsa de evlavie schimbând dreptul său de întâi născut pentru o mâncare obișnuită (Geneza 25.29-34)! Era dispus să-și schimbe binecuvântarea pentru un moment de satisfacere! Acest lucru ne arată ce părere avea el despre dreptul său de întâi născut.

Versetul 17

Scriitorul spune apoi:

Evrei 12.17: ... pentru că știți că și după aceea, dorind să moștenească binecuvântarea, a fost respins (pentru că nu a găsit loc pentru pocăință), deși o căuta stăruitor, cu lacrimi.

Cuvântul „după aceea” din acest verset se referă la un moment ulterior din viața lui Esau: când tatăl său Isaac era bătrân și voia să-și binecuvânteze fiii înainte de moartea sa. După cum se știe, fratele său Iacov a obținut binecuvântarea în mod fraudulos, înșelându-l pe tatăl său și furându-i binecuvântarea (Geneza 27). Când Esau a realizat ce făcuse, s-a străduit, dar nu a găsit ocazia să se „căiască”, adică să-și schimbe atitudinea (sensul pocăinței) față de ceea ce spusese tatăl său despre binecuvântare. Deși Esau „o căuta [binecuvântarea] stăruitor, cu lacrimi”, nu a putut anula rezultatul; binecuvântarea fusese acordată fratelui său Iacov (Geneza 27.38). El a plâns pentru binecuvântarea pierdută, nu pentru că se căia de viața lui păcătoasă. El nu plângea pentru că era un păcătos, ci pentru că era unul care pierduse. W. Kelly spune:

Nu pocăința era ceea ce Esau căuta cu lacrimi, ci binecuvântarea, pe care tatăl său [din punctul de vedere al lui Esau] o acordase pe nedrept celui nepotrivit [Iacov].⁴

Aplicația este evidentă: dacă cei care se mărturiseau credincioși printre evrei, dar nu erau, ar ceda ispitei de a obține o ușurare temporară a suferințelor lor prin revenirea la iudaism, atunci ar pierde privilegiul pe care nu le-ar mai putea recupera niciodată – chiar dacă le-ar căuta din nou cu lacrimi! Așa cum scriitorul a explicat de mai multe ori în scrisoarea sa, este imposibil să convingi un apostat, care se întoarce în acest fel, să se pocăiască. Dacă ar cădea de la credință, ar deveni învinși ca Esau.

Compararea celor două sisteme – Legea și harul

În cele din urmă, scriitorul compară cele două sisteme – Legea și harul – și îi îndeamnă pe evrei să se gândească la sistemul pe care l-ar prefera. Aceste sisteme pot fi comparate cu cei doi munți: Muntele Sinai (Evrei 12.18-21) și Muntele Sion (Evrei 12.22-24).

² J.M. Flanigan, *Kommentar zum Neuen Testament*, vol. 3, „Der Brief an die Hebräer”, Dillenburg (CV) 2009, pag. 278.

³ W. Kelly, *The Epistle to the Hebrews*, pag. 245–246.

⁴ W. Kelly, *The Epistle to the Hebrews*, pag. 246.

Versetele 18-21

Evrei 12.18-21: Pentru că voi nu v-ați apropiat de un munte care se poate atinge și care este aprins de foc, nici de negură, nici de întuneric, nici de furtună, nici de sunetul trâmbiței, nici de glasul cuvintelor, pe care cei care l-au auzit au cerut să nu li se mai adauge un cuvânt (pentru că nu puteau suporta ce li se poruncise: „Chiar un animal, dacă va atinge muntele, va fi ucis cu pietre”; și așa de înfricoșătoare era priveliștea, încât Moise a spus: „Sunt îngrozit și tremur!”), ...

Mai întâi este descris legământul Legii. Muntele Sinai este locul în care era dată Legea; el reprezintă întregul sistem iudaic, pe care Dumnezeu l-a dat prin Moise. Scriitorul descrie scena solemnă a instituirii: întuneric, foc, fulgere, tunete, fum, trompete care dau un semnal de avertizare etc. Acestea erau un simbol al faptului că Dumnezeu, cu care acum încheiau o relație de legământ, era inaccesibil oamenilor. Dacă un om sau un animal atingea din greșală muntele, trebuia să fie ucis cu pietre (Exodul 19.13)! Poporul stătea plin de frică înaintea lui Dumnezeu. Deoarece El Se arăta în acest caracter legalist, ei se temeau foarte mult să-L întâlnească. Chiar și mijlocitorul (Moise) se temea și spunea: „Sunt îngrozit și tremur!”. Întreaga scenă era ceva care ar fi trebuit să-i înspăimânte chiar și pe cei mai puternici războinici.

Dumnezeul vechiului legământ era un Dumnezeu de care trebuia să te temi: un Dumnezeu al judecății. Relația cu El era reglementată de Lege, iar condițiile erau: „Fă asta și fă aia; dacă nu, vei fi judecat!” Dumnezeu cerea ascultare, iar dacă oamenii nu ascultau, asta însemna pentru ei condamnare și moarte. În consecință, Pavel a numit Vechiul Legământ „slujba morții” și „slujba condamnării” (2 Corinteni 3.7-9). Nu mai este nevoie să spunem că o relație cu Dumnezeu în aceste condiții nu este foarte atrăgătoare. În fața acestei demonstrații vizibile a puterii și măreției lui Dumnezeu, poporul s-a retras și i-a cerut lui Moise să meargă în locul lor la El, ceea ce Moise a și făcut (Exodul 20.21).

Și aici aplicațiile sunt evidente. Amintindu-le evreilor severitatea sistemului legalist, scriitorul îi întreabă – fără a o spune în mod explicit – dacă doreau cu adevărat să se întoarcă la acest sistem. Doreau cu adevărat să aibă o relație cu Dumnezeu în aceste condiții? Este similar cu ceea ce le-a spus Pavel credincioșilor din Galatia care doreau să fie sub Lege. El îi întreabă: „Spuneți-mi, voi, care doriți să fiți sub lege, nu ascultați de lege?” (Galateni 4.21). Este clar că ei nu vedeau sistemul legalist așa cum era în realitate, iar aceasta arată că ei erau orbi la judecata divină care stătea deasupra acestui sistem (Psalmul 69.23; 2 Corinteni 3.14-15). Deoarece acești credincioși evrei, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pășiseră pe teren creștin, mărturisind credința în Domnul Isus, scriitorul putea spune: „Voi nu v-ați apropiat de munte [Sinai].”

La ce au „venit” prin har

Versetele 22-24

Evrei 12.22-24: ... ci v-ați apropiat de muntele Sion; și de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc; și de zecile de mii de îngeri, o strângere în sărbătoare; și de Adunarea celor întâi-născuți, înscriși în ceruri; și de Dumnezeu, Judecătorul tuturor; și de duhurile celor drepti, făcuți desăvârșiți; și de Isus, Mijlocitorul unui nou legământ; și de sângele stropirii, care vorbește mai bine decât Abel.

Apoi enumeră la ce au „venit” prin ceea ce a realizat harul în Hristos. Este un sistem cuprinzător de binecuvântări, nu numai pentru creștini, ci pentru toți copiii lui Dumnezeu; unii dintre ei vor avea o parte pământească din binecuvântare, iar alții vor avea binecuvântări cerești (Efeseni 3.15). El menționează aici opt lucruri. Numărul opt indică un nou început. Astfel, în Împărăția de o mie de ani va exista o ordine complet nouă a lucrurilor în cer și pe pământ (Isaia 65.17;

66.22). În nota de subsol a traducerii Darby se spune: „Cuvintele „și” indică foarte clar împărțirea temelor.”

1) „Sion”

Sionul este Ierusalimul pământesc sub influența harului lui Dumnezeu, când Domnul se ridică pentru a restaura și a binecuvânta rămășița credincioasă a lui Israel. În Psalmul 132.13,14 se spune că Domnul a ales Sionul ca „locuință” a Sa pe pământ. În ziua viitoarei Împărății de o mie de ani, El va locui acolo, iar pământul va fi administrat din Sion, care va fi centrul (Psalmul 48.1-3; Ieremia 3.17; Ezechiel 48.35; Țefania 3.5). Sionul va fi, de asemenea, centrul învățăturii morale și spirituale (Isaia 2.1-3; Mica 4.1,2), precum și centrul închinării pentru toate popoarele (Psalmul 99.1-9; Isaia 56.7; Zaharia 14.16).

2) „Cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc”

Aceasta ne conduce la latura cerească a lucrurilor. „Cetatea Dumnezeului celui viu” este cetatea în care vor locui sfinții cerești din timpul Vechiului și Noului Testament. Acesta *nu* este cetatea descrisă de apostolul Ioan în Apocalipsa 21.9-22.5 și pe care el o numește „noul Ierusalim” (Apocalipsa 3.12; 21.2,10). Noul Ierusalim este un simbol al Bisericii, atunci când aceasta își va asuma rolul administrativ în lumea viitoare. „Ierusalimul ceresc” este cetatea pe care Avraam o aștepta și „al cărui meșter și ziditor este Dumnezeu” (Evrei 11.10).

W. Scott spune:

Rugăm cititorul să observe cu atenție diferența dintre „Noul Ierusalim” din Apocalipsa, care reprezintă Biserica glorificată, și „Ierusalimul ceresc”, despre care vorbește Pavel (Evrei 12.22). Spre deosebire de Noul Ierusalim, Ierusalimul ceresc nu se referă la oameni, ci este cetatea Dumnezeului viu, o cetate reală, în care locuiesc *toți* sfinții cerești. Este aceeași cetate despre care se vorbește în capitolul anterior și pe care o așteptau sfinții și patriarhii (Evrei 11.10-16).⁵

Despre Ierusalimul ceresc, W. Kelly remarcă:

Acum lăsăm în urmă pământul și privim cu credință cetatea, pe care Avraam o aștepta și pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru cei care sunt pelerini și străini pe pământ: „cetatea care are temelii, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu” (Evrei 11.10). Ea este scaunul de domnie al gloriei în locurile cerești pentru sfinții care au suferit împreună cu Hristos și care vor fi glorificați împreună cu El.⁶

3) „Zecile de mii de îngeri, o strângere în sărbătoare”

Aceasta se referă la „adunarea”, „colectarea” (KJV) îngerilor, care vor fi apoi puși sub administrația sfinților cerești glorificați. Scriptura sugerează că guvernarea „viitoarei lumi” (a Împărăției de o mie de ani) va fi în mâinile oamenilor (Evrei 2.5). În prezent, pământul se află sub jurisdicția îngerilor, care acționează în mod direct și imediat pentru Dumnezeu, îndeplinind ceea ce Dumnezeu a hotărât în providența Sa pentru oameni. Dar când perioada actuală de har se va sfârși și Biserica va fi răpită în cer, îngerii vor fi adunați și eliberați din poziția și rolul lor actual. În acel moment, guvernarea pământului va fi pusă în mâinile sfinților cerești. Îngerii vor continua să îndeplinească pe Pământ ceea ce Dumnezeu a hotărât în providența Sa, dar în acea

⁵ W. Scott, *Exposition of the Revelation of Jesus Christ*, pag. 421.

⁶ W. Kelly, *The Epistle to the Hebrews*, pag. 249.

zi aceasta se va face prin rânduiala administrativă a sfinților glorificați din cer, Biserica având un rol deosebit.

Acest fapt este descris în Apocalipsa 4 și 5. „Cele patru ființe vii” reprezintă (simbolic) caracteristicile puterii providențiale, atunci când se exercită judecata pe pământ. Acestea nu sunt creaturi reale, ci simboluri ale capacității infinite a lui Dumnezeu de a guverna pământul conform providenței Sale. Ele sunt descrise (în Apocalipsa 4.7) ca „un leu” (putere), „un vițel” (fermitate), „o față ca a unui om” (inteligentă) și „un vultur zburător” (rapiditate în execuție). În Apocalipsa 4, aceste ființe vii sunt văzute împreună cu îngerii și considerate ca o unitate care acționează pentru Dumnezeu în guvernarea Sa asupra pământului. Dar în Apocalipsa 5, când Mielul ia cartea, „cele patru ființe vii” sunt separate de îngeri și unite cu „bătrânii” (oameni mântuiți, glorificați) și acționează ca o singură societate. Această schimbare sugerează că administrarea pământului este încredințată oamenilor glorificați (Luca 19.16-19; Romani 8.17; 2 Timotei 2.12; Evrei 2.5; Apocalipsa 21.9-22.5).

4) „Adunarea celor întâi-născuți”

Această adunare este Biserica lui Dumnezeu la locuința ei definitivă din cer. W. Kelly traduce cu pluralul (*the firstborns* = „întâii născuți”),⁷ în timp ce Biblia King James traduce cu singularul, ceea ce permite ușor concluzia că „întâiul născut” despre care se vorbește aici este Hristos. Mulți compozitori de cântări bisericești fac această greșeală. Desigur, Hristos este numit „Întâiul născut” în Sfânta Scriptură (Romani 8.29; Coloseni 1.15,18; Evrei 1.6; Apocalipsa 1.5), dar acest pasaj nu se referă la El. Cuvântul grecesc este la plural și se referă la o mulțime de „întâii născuți”; prin urmare, ar putea fi tradus cu „întâi-născuți”. După cum s-a menționat, se referă la Biserică, care este iubită de Hristos și pentru care El S-a jertfit (Matei 16.18; Efeseni 5.25-27). Cei care alcătuiesc Biserica sunt numiți întâi-născuți, deoarece ocupă un loc de seamă înaintea celorlalte persoane binecuvântate din familia lui Dumnezeu. (Observă: în Sfânta Scriptură, „întâiul-născut” se referă la cel care ocupă primul loc și are prioritate față de toți ceilalți. Vezi Exodul 4.22; Psalmul 89.27; Ieremia 31.9.)

Epistolele lui Pavel dezvăluie binecuvântările deosebite, pe care le are Biserica și pe care ceilalți copii din familia lui Dumnezeu nu le au. Numai credincioșii Bisericii au binecuvântarea filiației, sunt fii ai Tatălui (Romani 8.14-16; Galateni 1.1-7; Efeseni 1.4,5) și numai ei sunt mădulare ale Trupului lui Hristos, deoarece Duhul Sfânt locuiește în ei (1 Corinteni 12.12,13; Efeseni 3.6). Dumnezeu a ales această mulțime deosebită prin harul Său suveran, nu pentru că ar fi mai buni decât ceilalți din familia Sa, ci pentru că Dumnezeu a avut intenția de a arăta tuturor, în veacurile viitoare, „gloria harului Său” și „bogăția nemăsurată a harului Său” (Efeseni 1.6; 2.7). El va arăta lumii ce poate face harul Său. Pentru a demonstra aceasta, El i-a luat pe cei mai mari păcătoși dintre neamuri și, prin mântuire, i-a pus în cea mai înaltă poziție de binecuvântare și favoare pe care dragostea Sa o poate oferi! În ziua viitoare a revelației (Împărăția de o mie de ani), întreaga lume se va minuna de acest har minunat, iar lumea „va lăuda gloria harului Său” (Efeseni 1.6,12,14). (Scriitorul menționează în acest pasaj două adunări: o *adunare* generală a îngerilor și *adunarea* deosebită a credincioșilor în Domnul Isus Hristos, chemată să iese afară: Biserica lui Dumnezeu.)

5) „Dumnezeu, Judecătorul tuturor”

Aceasta se referă la gloria judecătorească a lui Dumnezeu, care va fi arătată public în Împărăția de o mie de ani. În acea zi, Dumnezeu nu va fi cunoscut doar în har, ci și în judecată, pentru că

⁷ Nota redacției: Și CSV-Elberfelder traduce cu pluralul.

Capitolul 12

„El va judeca lumea cu dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit pentru aceasta” (Faptele apostolilor 17.31; Psalmul 72.1,2; 99.4; Isaia 11.1-4; 32.1).

6) „Duhurile celor dreapți, făcuți desăvârșiți”

Aceștia sunt sfinții Vechiului Testament. Faptul că sunt numiți „desăvârșiți” – rezultatul învierii și glorificării lor – arată că scriitorul vede lucrurile așa cum vor fi în Împărăția de o mie de ani. Și acești sfinți vor avea un loc ceresc în Împărăție (Daniel 7.18,22,27).

7) „Isus, Mijlocitorul unui nou legământ”

Aceasta ne readuce înapoi pe pământ; arată din nou că scriitorul are în vedere Împărăția de o mie de ani, deoarece noul legământ va fi încheiat cu Israel abia atunci. El folosește numele Domnului ca Om – „Isus” – și nu alte nume precum „Jahve” etc. Aceasta arată că, în acea zi, Israel va recunoaște că acest Om umil, pe care L-au respins și L-au răstignit cu mult timp în urmă, este Mesia al lor. Astfel, ei vor fi restaurați și se vor bucura de binecuvântările noului legământ (Ieremia 31.31-34).

8) „Sângele stropirii”

Aceasta se referă la sângele lui Hristos. El este temelia tuturor binecuvântărilor de pe viitorul glob pământesc – atât în cer, cât și pe pământ. Scriitorul îl compară cu sângele lui Abel, care a fost ucis de fratele său (Geneza 4). Sângele lui Abel a fost stropit pe pământ și a strigat cu voce tare către Dumnezeu, pentru ca El să-l pedepsească pe făptaș – Cain. În contrast, sângele lui Hristos a fost stropit (simbolic) deasupra „scaunului harului” (Romani 3.25) și, în loc să strige după răzbunare, strigă după iertare pentru cei care l-au vărsat! Aluziile asociate sunt evidente și aici. La fel ca și Cain, care s-a făcut vinovat de uciderea fratelui său, iudeii sunt vinovați că L-au ucis pe Hristos (Faptele apostolilor 3.14,15). Dar, deși L-au ucis, Dumnezeu a conceput cu mult timp înainte o cale de a ierta poporul vinovat prin chiar sângele pe care ei l-au vărsat (1 Ioan 1.7)! Astfel, păcatul național al iudeilor poate fi „șters”, dacă „se pocăiesc” și „se convertesc” (Faptele apostolilor 3.19), ceea ce mulți vor face într-o zi viitoare.

Prin descrierea acestor opt lucruri, scriitorul ne-a condus, ca să zicem așa, pe un munte: de pe pământ la cer și din nou înapoi pe pământ. „Dumnezeu, Judecătorul tuturor”, este vârful muntelui.

Prin această comparație ilustrativă a celor două sisteme, el vrea să spună următoarele: dacă un iudeu, care s-a convertit la creștinism, se gândește cu adevărat să se întoarcă la iudaism, trebuie să cântărească ce renunță la ce are sub harul lui Dumnezeu și ce reia sub Lege. Dacă înțelegi cu adevărat aceste lucruri, cu siguranță ai renunța la dorința de a te întoarce la iudaism. *Sinai* ne confruntă cu porunci legaliste, judecată și condamnare. *Sionul*, pe de altă parte, ne prezintă harul, care asigură tuturor celor care cred binecuvântări cerești și pământești, care depășesc cu mult tot ceea ce Israel a avut vreodată sub primul legământ. Decizia sub care dintre cele două legăminte vrei să trăiești ar trebui să fie simplă și clară.

Un ultim apel

Versetele 25-29

Evrei 12.25-29: Luați seama să nu Îl respingeți pe Cel care vorbește! Pentru că, dacă n-au scăpat aceia care L-au respins pe Cel care rostea cuvinte divine pe pământ, cu atât mai mult noi, care ne abatem de la Cel care vorbește din ceruri, al cărui glas a clătinat atunci pământul, iar acum a promis, spunând: „Încă o dată voi clătina nu numai pământul, ci și cerul”. Iar acest „încă o dată” arată înlăturarea celor clătinate, ca fiind făcute, ca să rămână cele neclătinate.

De aceea, primind o împărăție neclintită, să avem har, prin care să slujim plăcut lui Dumnezeu, cu respect și cu teamă evlavioasă. Pentru că și Dumnezeuul nostru este foc mistuitor.

Concluzia, pe care o trage scriitorul pentru iudei, este clară: nu vă împotriviți glasului care vorbește din cer. El spune: „Luați seama să nu Îl respingeți pe Cel care vorbește! Pentru că, dacă n-au scăpat aceia care L-au respins pe Cel care rostea cuvinte divine pe pământ, cu atât mai mult noi, care ne abatem de la Cel care vorbește din ceruri”! Dacă nu a existat scăpare de judecată pentru cei care nu au ascultat de glasul lui Dumnezeu, când El a dat Legea pe *pământ* (Exodul 20), cu cât mai puțin va scăpa cineva de judecata care va veni asupra celor care resping glasul lui Dumnezeu, care le-a vorbit din *cer*.

Judecata sfântă a lui Dumnezeu, simbolizată prin cutremurul muntelui Sinai, nu este nimic în comparație cu cutremurul care va veni. Cutremurul care va veni va afecta totul pe pământ și în cer! Scriitorul citează din Hagai 2.6, pentru a confirma acest lucru: „Pentru că așa zice DOMNUL oștirilor: «Încă o dată – este puțin timp – și voi clătina cerurile și pământul»” Acest lucru se va întâmpla când Domnul va distruge creația materială, după ce Împărăția de o mie de ani își va fi urmat cursul (Evrei 1.10-12; 2 Petru 3.10). Astfel, toate lucrurile create în această creație actuală vor fi desființate: tot, pe ceea ce carnea se putea sprijini, va fi desființat. Scriitorul vrea să spună astfel: întrucât iudaismul face parte din prima creație, el va fi, de asemenea, desființat. Cei care se țineau de această religie pământească trebuiau să înțeleagă că într-o zi totul va fi desființat, deoarece creația materială nu va continua să existe. Dar chiar înainte de asta, într-un viitor foarte apropiat (adică nu mult după redactarea epistolei în anul 63 d.Hr.), romanii vor invada și vor distruge cetatea și Templul. (Acest lucru s-a întâmplat în anul 70 d.Hr.) Multe mii de iudei urmau să fie uciși și alte mii urmau să fie luați prizonieri. Nu mai exista nicio posibilitate de a continua iudaismul, deoarece totul urma să fie distrus! Pe de altă parte, lucrurile spirituale introduse de harul lui Hristos „nu pot fi clătinate” și, prin urmare, „vor rămâne”.

Tradus de la: <https://www.soundwords.de/der-brief-an-die-hebraeer-12-a13987.html>

Tradus din *The Epistle to the Hebrews. The New and Living Way of Approach to God in worship in Christianity*

Christian Truth Publishing 2017